

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus habitus de ambitione regni suspectus vti fuerit multifariam pœnis
correptus, irrisus, & illusus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

*IESUS UTI SUAM MAIESTATEM SEMPER
celauit, quomodo fuerit habitus de regni ambitione suspectus.
Concio X X.*

Humilitas
Christi
quanta.

Luca 11.
Matth. 12.
Ioan. 8.
Luca 21.
Ioa. 10. 14. 15.
Gloriam su-
am ut nun-
quam qua-
sierit Chri-
stus.

Ioan. 6.
Marc. 1.

Luca 3.

IN hoc argumento duo tresve articuli constricti sunt, quorum quilibet haberet iuste argumentum & sermonem. Veruntamen ut in omnibus ueamus prolixitatem in vnum sermonem coarctabimus singula. Indetur enim primo, Christum, qui suam maiestatem celauerit, de ambitione gnique inuasionem habitum suspectum, proptereaque illusum atque poenis correptum, populo monstrari. Sequitur ex hoc alius articulus, quod is, licet neminem offenderit, sed pro offensionibus (quibus ipse contemptus affectus est) alienis magis satisfecerit, ipsi tamen afflicto nemo est compassus, scilicet in inuidiaque in hostibus eius aequè perseuerabat. Ex illo tertius sequitur quod amor odio habitus est. Tres hos iuxta ordinem explanabimus breuiter. Christum non suam gloriam quaesisse, nec ostentationem ullam, sed haec potius summo opere celasse, testatur maxima eiusdem & profundissima, nullo creato intellectui incomprehensibilis humilitas. Hac enim eius humilitas, quae relucet ex absconsione diuinæ maiestatis suae, tanto est maius quanto diuinitas excelsior. Hac inquam eius humilitas tanta foret laudabilis, quanto maiestatis diuinæ dignitas est efferenda, ex hac enim illa creditur. Proinde cum nullus sit maiestatis ipsius terminus, sequitur humilitatis quoque nullam esse mensuram. Nec ijs aduerfatur, quod (testibus Euangelistis) legitur dixisse maiorem se Salomone, maiorem, se templo, dominum fabricati principum, iudicem venturum in nubibus caeli, à dextris virtutis confessorum, nec item quod diuinitatis virtutem operibus se dixit comparasse: quia huiusmodi verba non faciunt ostentationem manifestationemque humilitati repugnat. Neque enim per quoduis horum, quae dixit auertit, unde virtus, sapientia, potestas atque maiestas eius agnoscebarur, & propria, quomodo nos homines hanc quaerimus, quomodoque ei imputatur, & falso imputabatur, quae fuit: quin potius ubi eiusmodi quid se obtulit, & declinauit: & quam non affectaret hominum siue fauorem, siue laudem in hoc quod ijs qui à se curati fuerant, saepenumero silentium indicat monstrauit. Nam & cum turba illum in regem volebat constituere, fugit abscondit, & daemone ex energumeno illum filium Dei nominantem, taceret compescuit. Contemplare vitæ initium, medium atque finem: quæso ambitionis, quid arrogantiae, quem fastum, quam pompam, quam uicitias, imò quid terrenæ sublimitatis ostentationisue in illo inuenies? Quis in eo nisi paupertas, uilitas, humilitas, despectio iuxta mundi opinionem fuit? Nonne usque ad tricesimum latuit annum, ut putaretur filius fabri? Nonne magnificum quid sentiens de eo, illum prædicabat. Ignotus manifestatibus, latuit cunctos, cum tamen sit vniuersitatis dominus.

IESUS HABITVS DE AMBITIONE REGNI SUSPECTVS UTI FUERIT MULTIFARIAM PENIS CORREPTVS, IRRISVS & ILLVSVS.

Contra hoc tamen tanquam superbissimus, arrogantissimus, ambitiosusque habitus est adeo, ut poenis propterea aut illum corrigere, aut furere

furentis populi inuidiam accusationesque extinguere moliretur Pilatus per hoc, si acerbissimis cruciatibus Dominum Iesum malè tractaret, miserabile redderet, atque insignijs derisorijs, veluti qui superbix temeritatiscq; pœnas dignas dedisset, in oculis inuidentium humiliaret. Quamobrem Pilatus illū educens vulgò palamq; omnibus commonstrans, nititur ad compansionem intuentes prouocare. Aded namque Iesum affixerat, vt non dubitaret Iudæorum post hæc iram quieturam. Nisi enim hoc sperasset Pilatus, vt vbi Iudæi viderent Iesum punitum, atq; aded miserabiliter afflictum, quiescerent pacati, haudquaquam illum flagellasset. Sed longè tamen aliter accidit. Potuerunt enim sustinere Iudæi, vt quoties voluisset, Iesum Pilatus flagellaret, alijsue modis affligeret. Veruntamen firmato ex malitia proposito, nullo volebant modo cedere aut quiescere, nisi viderent mortuum. Egressus itaque Pilatus, eduxit Iesum populo monstrandū, vulneratū, infirmum, illusum atque coronatum. Exiuit igitur Iesus, vt ab omnibus posset videri, quam miserabiliter foret tractatus. Itaque Pilatus Iesu discooperiens vestimentum, atque Iesum ostendens, dicit: *Ecce homo.* Ecce quomodo illum tractavi, vt humanam non habeat figuram, vt nō sit homini similis. *Ecce homo.* Irascimini adhuc: Inuidetis adhuc? Non habet humanam speciem, nihil, quæso, timeatis quod se Christum regem iactauerit. Videtis quid vtilitatis, quid commodi, hæc si fuit arrogantia in eo, illi contulerit. Videtis quomodo, si voluit rex esse, illum coronauerim? Haudquaquam fornidandum est, vt se post hac regem profiteatur, gustata regalium huiusmodi insignium suauitate. Hic modo articulus secundus locum habet, qui est, quod is qui neminē læsit aut contristauit, sed pro offensionibus alienis quibus ipse offensus erat, satisfecit: ipse tamen afflictus, nullam inuenit compansionem apud eos, qui nullis eius pœnis satari poterant. Quod Christus neminem læserit, nulla eget probatione. Innocentissimus est, qui peccare non potest. Sapientia est increata, quæ nequit errare. Aded namque neminem læsit, vt suis membris prohibuerit omnibus, neminem lædere qui inimicaretur, aut odisset aut persequeretur, sed orare pro inimicis, orare pro calumniantibus, & pro persequentibus se iussit, addens simul & consolationem obedientibus, & minas contemnentibus. *Quicquid, inquit, vni ex minimis meis feceritis hoc mihi fecistis:* hoc est, siue bonum, siue malum, iustum iniustumue feceritis, ita remunerabo, ita quoque castigabo, si iniuria facta sit, ac si mihi sit facta. Venit igitur ad nos: quia charitas illum traxit ad nos: à quo abest certè offendendi animus quandoquidem cupiebat nobis benefacere, & à malis omnibus liberare. Quomodo enim non bonitatis est nimia, quod peccata nostra quæ in illum ipsum commisimus, cum deberet castigare atque vindicare, quò seruaretur iustitia & misericordia, hoc est, ne peccata nostra manerent inulta, nobis tamen parceret, eadem ipse suscepit super se, & pro illis satisfecit parcens nobis, quò nobis impenderet misericordiam? *Ipsè enim vulneratur propter peccata nostra, atteritur propter scelera nostra, & disciplina pacis nostræ super eum,* disciplina quam nos debuimus, licet non potuimus ferre: hoc est, castigatio & satisfactio pro peccatis nostris super eum, quia ipse in loco nostro stans, pro nobis satisfecit: & disciplinam quam nos debueramus Christum sustinere fuerit.

Dd 2

sustinere fuerit.

Pilati Iesum
affligentis
intentiō
quer.Iesus illusus
ostenditur
populo.

Ioan. 19.

Læso pro-
ximi quam
aliena fuerit
Christo.

Matth. 5.

Matth. 25.

Bonitas
Christi ni-
mia.

Esaia 53.

Disciplina
pacis nostræ
vri super
Christum

Inclémentia Iudæorum quanta. sustinere, pro nobis pertulit: quæ nobis facta est disciplina pacis, quia nos irulimus satisfactionem, sed Christus pro nobis se ad satisfaciendum expofuit.

IESVS QUANTVMVIS PENE INNVMERACIRÀ MERITUM PASSUS, NULO TAMEN PACTO POTUIT IUDÆOS AD COMPASSIONEM COMMOUERE.

Ioan. 19

Odiū Iudæorum cōsummatum contra Iesum.

Bestiis ferociores Iudæi.

Hic itaq; licet esset tam benignus, tamq; clemens, tamen quando in etiam iam erat opere satisfaciendi pro hominibus, & pœnis afficeretur atrocissimis nullam tamen potuit ab ingratis Iudæorum te clementiæ scintillam obtinere. quo vel suis compaterentur doloribus, vel fatiarentur pœnis: sed quidquid quantūuisq; fuisset passus, perinde impati manebant, quā diu Iesum superstitem videbant. Quapropter cum Iesum bellatum, coronatum spinis, & immodico probro, nec minoribus pœnis Iesum vidissent, nulla moti compassione, clamabant: *Crucifige crucifige*, ac si dicerent: Nihil satisfecisti nobis Pilate, nec vnquam satisfacies, quantumuis illum affixeris, nisi cruci illum affixeris. *Crucifige igitur illum, crucifige, & tunc demum recedemus pacati.* Iudæos inuidia tota obsederat, ideo nulla poterant compassione moueri. Erat enim in eis odium consummatum aduersus Iesum. Et quamuis naturale sit, atque ad eod humanæ naturæ miliarissimum, iram remittere circa affictos miserabilesq; homines: hoc quoq; non solis hominibus proprium sit, sed inueniantur etiam bestię quædam, quæ quantumlibet fremant, si hominem videant coram se humiliari, nec opponentem se aut erigentem, sed prostratum & quasi sibi subiectum, illius misereantur, nec lædant: hi tamen immites atque crudelissimi, bestię nimirum ferociores, nulla potuerunt calamitate, nulla pœna, nulla misericordia, nullo dolore, nulla denique Christi humiliatione mansuescere, vt vel innocentissimo parcerent, aut beneficentissimum non ad mortem persequerentur, aut amantissimum non odirent.

IESVS AMOR. UTI ET A QUIBUS ODIU HABITUS SIT.

Prouer. 17.

Amor dei erga nos quantus.

Deus quā sit amabilis.

Hinc sequitur tertius iam articulus: Amor odio habitus est. Verè amor odio habitus est, verè bonitas refutata est. Quid enim aliud magis Christus, quam misereri, parcere & diligere? Quid verò libentius quid delectabilius agit, quam quod iuxta suam naturam agit, hoc est, quod quod illi naturale est? Omni itaque tempore diligit, omni tempore amicum est. Proinde siue blandiatur, siue castiget nos Deus, vtrunque ex amore paterno suscipiendum est. Nam minus haud quaquam eo tempore diligit quando corripit, quam quando blanditur. Eius est etiam amor tantus ad nos, vt omnes homines essent tibi patres, quilibet autem horum non minus amaret, nihilotq; secius atque pater naturalis: essetq; singulorum amor constantis vnus amorem, non posset hic comparari, quo nos (hoc est, quo te & quantumlibet nostrum) diligit Deus. Quid enim est aliud Deus, quam bonitas infinita, infinitusq; amor, nunquam amare desinens? Est autem ad eod amabilis, vt si etiam odiret, quāuis odium propriè non cadat in Deum, sed zelus iustitiae & ver-